

BEROEPSGEHEIM

Ernest
van der KwastDSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of een ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **KATRIEN STEYAERT**

Ernest van der Kwast
Kent u van: de roman 'Mama Tandoori' (2010) of van zijn gegoochel met pseudoniemen als Yusef el Halal en Sieger Sloot.

Een man met een ongestreken overhemd is voor mij als een man met een blauw oog. De eerste vraag die in mij opkomt is: waarom? En: waar ben je deze nacht geweest? Je bent eigenlijk meteen verdacht. Kreukels in een hemd geven mij het gevoel dat er iets aan de hand is. Dat zijn drager ziek is, of failliet gaat. Het is een teken van naderend onheil.

Ik kom graag keurig voor de dag. In mijn schrijfkamer staan kasten, die helemaal vol hangen met overhemden. Ik heb er meer dan veertig, denk ik, en ik strijk ze allemaal zelf. En dat kan maar op één manier: het moet goed gedaan worden. Je begint met de boord en de kraag, dan ga je naar de mouwen, dan naar de linker voorkant, vervolgens de rechter voorkant en pas daarna de achterkant. Meestal ben ik zeven minuten per overhemd bezig, soms wel twintig.

Mannen die hun strijkwerk door hun vrouw of moeder laten doen vind ik verwerende jongens. Misschien schrijf ik ooit een boek: *Stuur je moeder naar de Bahama's – Leer zelf je overhemden strijken*. Soms denk ik dat ik ook eens een strijk cursus moet organiseren voor de auteurs der Lage Landen. 150 euro, 27 lessen. Peter Bualda, bijvoorbeeld, mag wat beter zijn best doen; Herman Brusselmans kan volgens mij helemaal niet strijken en Erwin Mortier zou ik

misschien moeten leren dat hij zijn sokken echt niet hoeft te strijken.

Hoe krijg je alle kreukels eruit? Hoe ga je het best de mouwen te lijf? Kortom: wat is het geheim van strijken? Het klinkt lichtzinnig, maar voor mij is het een existentiële vraag. Bij Najaf Hussain, een chemisch reiniger uit Rotterdam, heb ik de Eco Impact Brüske gezien, een strijkrobot die pas gewassen overhemden opblaast met hete lucht en de hardnekkigste kreukels glad krijgt. Weg waren mijn dromen van een Maserati, weg mijn verlangen naar het Faema E61-espressoapparaat. Ik zou kunnen samenleven met Eco Impact Brüske.

Alhoewel. Dan ben ik ook mijn ritueel kwijt. Want die zeven of twintig minuten strijken zijn zo zen dat ik in een hogere sfeer geraak en aan mijn literatuur kan denken. In plaats van twee uur voor mijn computer te zitten denken over waar het over moet gaan, kan ik beter gaan hardlopen, fietsen, of dus: strijken. Het helpt ook als het eens echt niet gaat. Het gebeurt niet vaak – pakweg eens in de maand, twaalf keer per jaar –, maar dan word ik echt boos op mezelf. Dan begin ik te vloeken en te schelden, dan sla ik op het tafelblad of ik verkoop mezelf een klap – niet erg hard, hoor.

Als schrijver zit je veel te denken, veel te staren. Je probeert met een onzichtbaar schepnet zinnen of ingevingen te vangen. Ik geloof daarbij niet in talismans of rituelen – wat een esoterische shit –, ik zorg gewoon dat ik fris ben. En, gouden regel: geen mooie vrouwen in de buurt. Dat schiet niet op.

Ik ben wel wat neurotisch over mijn werk. Ik kan oneindig schaven aan zinnen. In de recensies over mijn laatste roman, *Giovanna's navel*, hadden ze het over 'glimmende zinnen van schoonheid'. Dat is het mooiste compliment. Alleen jammer dat er nooit met een woord gerept wordt over mijn mooi gestreken overhemden. Dat lot zal ik dragen.

Al hoop ik toch een keer de Nobelprijs voor de Literatuur te winnen. Dan ga ik de prijs ophalen met alleen een overhemd aan. Eindelijk erkenning!